

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

Rok XX

Warszawa, dnia 30 maja 1938 r.

Nr 12.

T R E Ś Ć :

U S T A W Y:

Str.

Poz. 26	z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego	139
27	z dnia 9 kwietnia 1938 r. o zmianie granic województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego	141

ZARZĄDZENIA:

28	Instrukcja w sprawie wykonywania przez urzędy pocztowe przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie krajowymi i zagranicznymi środkami płatniczymi	141
----	---	-----

KOMUNIKATY:

	Nowy nakład spisu urzędów, agencji i pośrednictw pocztowo-telekomunikacyjnych Uzupełnienie nr 11 wykazu wydawnictw pozbawionych debitu pocztowego. Zmiany w połączeniach pocztowo-kolejowych	154—155
--	---	---------

U S T A W Y

26

U S T A W A

z dnia 12 czerwca 1937 r.

o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego. *)

Art. 1. (1) Włącza się do obszaru województwa pomorskiego:

1) z województwa poznańskiego powiaty: bydgoski, bydgoski miejski, inowrocławski, inowrocławski miejski, szubiński, wyrzyski, oraz gminy Chełmce, Kruszwica wieś i Kruszwica miasto powiatu mogileńskiego;

2) z województwa warszawskiego powiaty: lipnowski, nieszawski, rypiński i włocławski.

(2) Włącza się do obszaru województwa poznańskiego z województwa łódzkiego powiaty: kaliski, kolski, koniński i turecki.

(3) Włącza się do obszaru województwa warszawskiego z województwa pomorskiego powiat działdowski.

Art. 2. (1) Zmiany w podziale administracyjnym, określone w art. 1, nie powodują — z zastrzeżeniem przepisów, zawartych w ust. (2) — (7) — na obszarze przyłączonych powiatów zmiany przepisów prawnych, obowiązujących w tych powiatach w dniu 31 marca 1938 r.

(2) Na obszarze powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2):

1) tracą moc przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 czerwca 1924 r. w sprawie wykonywania opieki społecznej nad obywatelami polskimi, którzy w żadnej gminie Rzeczypospolitej Polskiej nie mają prawa do opieki trwałej, oraz ponoszenia wynikających stąd kosztów (Dz. U. R. P. Nr 56,

*) Ogłoszono w Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350 z 1937 r.

poz. 576); obowiązek pokrywania kosztów tej opieki będzie obciążał krajowe związki wspierania ubogich;

2) tracą moc nieuchylone dotychczas przepisy dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. Nr 11, poz. 127), a zamiast nich wprowadza się nieuchylone dotychczas przepisy:

- a) dekretu Komisariatu Naczelnej Rady dowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. Nr 29, str. 148), zmienionego ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 586),
- b) rozporządzenia Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowania wszelkiej kategorii pracowników (Tyg. Urz. Nr 25, str. 131),
- c) rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o państwowych urzędach pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 687);

3) wprowadza się przepisy rozdziału 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. ust. prusk. str. 159) wraz z późniejszymi zmianami oraz przepisy art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6), zezwalające na pobór dodatków komunalnych do tego podatku.

(3) Na obszarze powiatu działdowskiego:

1) budowa i utrzymanie dróg wojewódzkich oraz ponoszenie związanych z tym kosztów należy do powiatowego związku samorządowego;

2) tracą moc przepisy rozdziału 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. ust. prusk. str. 159) wraz z późniejszymi zmianami;

3) tracą moc obowiązujące obecnie w tym powiecie przepisy w zakresie opieki społecznej i pokrywania kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych, a zamiast nich wprowadza się przepisy, obowiązujące obecnie w tym zakresie na obszarze województwa warszawskiego:

4) tracą moc nieuchylone dotychczas przepisy, wymienione w ust. (2) pkt 2) lit. a), b) i c), a zamiast nich wprowadza się nieuchylone dotychczas przepisy dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 stycznia 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 11, poz. 127).

(4) Na obszarze powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2), tracą moc obowiązujące obecnie w tych powiatach przepisy w zakresie rozstrzygania sporów w sprawach ubezpieczeń społecznych, a zamiast nich wprowadza się przepisy, obowiązujące obecnie w tym zakresie na dotychczasowym obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

(5) Ilekroć z przepisów, obowiązujących w myśl artykułu niniejszego, wynika właściwość wojewódzkich sądów administracyjnych, rozumie się co do powiatu działdowskiego — wojewódzki sąd administracyjny w Toruniu, a co do powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2) — właściwe wojewódzkie sądy administracyjne.

(6) Na dotychczasowym obszarze województwa poznańskiego tracą moc przepisy art. V lit. A ustawy z dnia 19 maja 1889 r. o ogólnej administracji kraju i właściwości władz administracyjnych i administracyjno-sądowych prowincji poznańskiej (Zb. ust. prusk. str. 108) oraz rozporządzenie królewskie z dnia 5 listopada 1889 r., dotyczące administracji prowincjonalno-stanowego związku prowincji poznańskiej (Zb. ust. prusk. str. 177). Na obszar powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) i 2), oraz na obszar województwa poznańskiego, ustalony w myśl przepisów art. 1, rozciąga się przepisy ordynacji krajowej wraz z późniejszymi zmianami, obowiązujące na obszarze województwa pomorskiego. Jednocześnie tracą moc przepisy tej ordynacji na obszarze powiatu działdowskiego.

(7) Rada Ministrów, w związku z przepisami ustępów poprzedzających, władna jest wydawać w drodze rozporządzeń odpowiednie przepisy wprowadzające, uzgadniające i przejściowe.

Art. 3. Skreśla się wyrazy: „na obszarze b. zaboru austriackiego i rosyjskiego“ w art. 3 ustawy z dnia 22 kwietnia 1926 r. w sprawie przyłączania gmin wiejskich, wchodzących w skład powiatu jednego województwa, do przyległego powiatu województwa drugiego (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 269).

Art. 4. Minister Spraw Wewnętrznych powoła Komisję dla przeprowadzenia rozliczenia co do obiektów majątkowych, będących własnością związków samorządowych i międzykomunalnych. Decyzje Komisji będą ostatecznymi w administracyjnym toku instancji.

Art. 5. Samorządy terytorialne i gospodarcze wchodzić we wszelkie prawa i obowiązki

w stosunku do pracowników, przejętych na skutek zmiany granic, dokonanych niniejszą ustawą.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym właściwym ministrom, stosownie do zakresu ich działania.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) **I. Mościcki.**

Prezes Rady Ministrów i

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) **Sławoj Składkowski.**

27

USTAWA

z dnia 9 kwietnia 1938 r.

o zmianie granic województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego. **)

Art. 1. (1) Włącza się do obszaru województwa łódzkiego:

- 1) z województwa warszawskiego powiaty: kutnowski, łowicki, skierniewicki i rawski;
- 2) z województwa kieleckiego powiaty: opoczyński i konecki z wyjątkiem gmin miejskich: Skarżysko-Kamienna i Szydłowiec oraz gmin wiejskich: Bliżyn i Szydłowiec.

(2) Włącza się do obszaru województwa warszawskiego:

- 1) z województwa białostockiego powiaty: ostrołęcki, ostrowski i łomżyński;
- 2) z województwa lubelskiego powiaty: sokołowski, węgrowski i garwoliński

oraz gminę Irena z powiatu puławskiego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym właściwym ministrom, stosownie do zakresu ich działania.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) **I. Mościcki.**

Prezes Rady Ministrów i

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) **Sławoj Składkowski.**

ZARZĄDZENIA

28

INSTRUKCJA ***)

**w sprawie wykonywania przez urzędy pocztowe przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie krajowymi i zagranicznymi środkami płatniczymi.
(Instrukcja pocztowo-dewizowa).**

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Bez zezwoleń Komisji Dewizowej lub zaświadczeń Banku Polskiego, stwierdzających

udzielenie zezwolenia przez Komisję Dewizową, zabronione jest wysyłanie (przekazywanie) za granicę:

26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu upieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi. (Przedruk w Dz. Urz. M. P. i T. Nr 8/36),
2) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie

***) Ogłoszono w Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 240 z 1938 r.

*) Niezależnie od niniejszej instrukcji obowiązują:
1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

- 1) krajowych i zagranicznych środków płatniczych;
- 2) krajowych i zagranicznych papierów procentowych, papierów dywidendowych oraz kuponów od takich papierów;
- 3) książeczek oszczędnościowych bez względu na to, czy są krajowe, czy zagraniczne;
- 4) złota.

§ 2. Środkami płatniczymi, podlegającymi zakazowi wysyłania (przekazywania) za granicę niezależnie od waluty (krajowa lub zagraniczna), na którą opiewają, są:

- 1) pieniądze (monety, banknoty oraz wszelkie znaki pieniężne papierowe — także wycofane z obiegu);
- 2) weksle i чеки, także in blanco tj. nie wypełnione, jeżeli są tylko zaopatrzone podpisem, oraz przeterminowane i to zarówno protestowane jak i nieprotestowane;
- 3) asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłaty i przekazy; są to zlecenia wypłaty pieniężnej osobie określonej lub okazicielowi, wystawione przez instytucje państwowe, samorządowe, banki, firmy handlowe albo inne osoby fizyczne lub prawne. Dokumenty te są wystawiane przeważnie na zwykłym papierze firmowym, a nie na blankietach (jak np. weksle i чеки).

§ 3. Papierami procentowymi w rozumieniu niniejszej instrukcji są również:

- 1) listy hipoteczne i gruntowe, o ile odnoszą się do wierzytelności oprocentowanych;
- 2) skrypty dłużne oprocentowane;
- 3) obligacje i listy zastawne;
- 4) renty kapitalistyczne.

§ 4. Wysyłanie złota za granicę zabronione jest:

- 1) w monetach, i to zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawy środek

płatniczy, jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego (tu więc będą należały także złote dolary, złote ruble rosyjskie itp.);

- 2) w sztabach;
- 3) w odlewach;
- 4) w postaci przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu (np. półfabrykaty, złom itp.);
- 5) w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci.

Przedmiot ze złota będzie posiadał znamiona gotowego do użytku wyrobu, jeżeli sporządzony jest w postaci, odpowiadającej jego normalnemu przeznaczeniu użytkowemu. Tak np. klamka, zawiasy do drzwi, sporządzone ze złota, nie będą miały — w rozumieniu przepisów dewizowych — znamion gotowych do użytku wyrobów, ponieważ normalnie nie są ze złota wytwarzane.

§ 5. Nie podlega zakazowi wysyłanie za granicę:

- 1) polis ubezpieczeniowych, wystawianych zarówno przez towarzystwa ubezpieczeniowe krajowe, jak i zagraniczne, na towary eksportowe z Polski lub reeksportowane z innych krajów;
- 2) nie wypełnionych i nie zaopatrzonych podpisami blankietów wekslowych i czekowych;
- 3) pokwitowań odbioru należności, jeżeli nie zawierają poleceń wypłaty;
- 4) znaczków pocztowych.

Znaczki pocztowe polskie jak i zagraniczne (stemplowane lub niestemplowane) nie są środkami płatniczymi lub papierami wartościowymi w rozumieniu przepisów dewizowych. Niemniej nie ostemplowane polskie znaczki pocztowe mogą pełnić zastępczo funkcje płatnicze, jeżeli są wysyłane za granicę tytułem zapłaty zobowiązania pieniężnego. Tego rodzaju zapłata równa się obejściu reglamentacji dewizowej i jest wobec tego niedopuszczalna.

W przypadkach sprzedaży za granicę znaczków pocztowych polskich lub zagranicz-

zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi. (Przedruk w Dz. Urz. M. P. i T. Nr 19/36),

3) rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 21 sierpnia 1936 r. o warunkach wysyłania niektórych przesyłek pocztowych za granicę. (Przedruk w Dz. Urz. M. P. i T. Nr 21/36),

4) instrukcja Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 23 maja 1936 r. wydana w porozumieniu z Ministrem

Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu w sprawie postępowania przy nadawaniu przesyłek pocztowych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misji zagranicznych specjalnych oraz urzędów konsularnych państw obcych w związku z ograniczeniem obrotu pieniężnego z zagranicą i W. M. Gdańskiem. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr 12/36).

nych, osteplowanych lub nie, osoby wysyłające je obowiązane są zaofiarować Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu do skupu zagraniczne środki płatnicze, uzyskane ze sprzedaży.

§ 6. Przy wysyłaniu za granicę polis ubezpieczeniowych na życie, od pożaru, włamania itp., oraz kwitów lombardowych banków lub zakładów zastawniczych, należy nadawcę każdorazowo kierować wpierw do Komisji Dewizowej celem wyjaśnienia, czy wysyłka samego dokumentu podlega ograniczeniom, oraz — w razie potrzeby — uzyskania zezwolenia Komisji Dewizowej na jego wysyłkę.

§ 7. Urzędy pocztowe przyjmują do wysłania za granicę krajowe i zagraniczne środki płatnicze, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów, książeczki oszczędnościowe — w nadawanych w stanie otwartym listach poleconych oraz listach i paczkach z podaną wartością na podstawie zezwoleń Komisji Dewizowej lub zaświadczeń Banku Polskiego, stwierdzających udzielenie zezwolenia przez Komisję Dewizową. Złoto można przesyłać za zezwoleniem w nadawanych w stanie otwartym listach poleconych oraz w paczkach z podaną wartością.

§ 8. Banki dewizowe mogą bez specjalnego zezwolenia wysyłać (przekazywać) pocztą za granicę zagraniczne środki płatnicze, a na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej także krajowe środki płatnicze, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów oraz książeczki oszczędnościowe — bez obowiązku okazywania zawartości takich przesyłek przy nadawaniu ich na pocztę.

Przesyłki pocztowe tego rodzaju muszą być nadawane na pocztę przez banki dewizowe za pomocą oddzielnej książki nadawczej, przy czym w rubryce „uwaga” powinna być podana dokładna zawartość przesyłki.

Przy wysyłaniu za granicę przesyłek pocztowych, zawierających krajowe środki płatnicze, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów oraz książeczki oszczędnościowe, banki dewizowe podają w rubryce „uwaga” książki nadawczej numer i datę odpowiedniego zezwolenia (generalnego, bądź specjalnego) Komisji Dewizowej. Przedstawienia zezwoleń Komisji Dewizowej na piśmie nie należy wymagać od banków dewizowych.

Wysyłanie przez banki dewizowe złota za granicę wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej.

§ 9. Wysyłanie i przekazywanie za granicę wartości, wyszczególnionych w §§ 1, 2 i 3 niniejszej instrukcji, odbywać się może tylko na podstawie „zezwoleń”, wystawionych przez Komisję Dewizową lub Oddziały Banku Polskiego na formularzach (wzory Nr 1, Nr 2 i Nr 3), zawierających stwierdzenie, że wysłanie lub przekazanie ma się odbyć za pośrednictwem poczty. Pism, kierowanych do stron przez banki celem zawiadomienia ich o udzieleniu zezwolenia, nie należy uwzględniać narówni z formularzami wyżej wymienionymi.

Zezwolenie na wysłanie pocztą za granicę określonych wartości nie uprawnia na przekazanie ich i odwrotnie.

II. Przyjmowanie do wysłania za granicę środków płatniczych, walorów, książeczek oszczędnościowych i złota w listach poleconych oraz listach i paczkach z podaną wartością.

§ 10. Listy poleczone oraz listy i paczki z podaną wartością z przeznaczeniem za granicę, nadawane w stanie otwartym, sprawdza przyjmujący urzędnik, zwracając uwagę, czy nie zawierają złota, środków płatniczych oraz wszelkich innych walorów objętych ograniczeniami dewizowymi (§§ 1, 2 i 3). Jeżeli list lub paczka zawiera złoto, środki płatnicze lub inne walory objęte ograniczeniami dewizowymi, pracownik pocztowy powinien zażądać od nadawcy przedstawienia zezwolenia Komisji Dewizowej lub zaświadczenia Banku Polskiego i stwierdzić:

- 1) czy zezwolenie (zaświadczenie) jest ważne;
- 2) czy nadawca wysłał środki płatnicze, walory itp., wyszczególnione w zezwoleniu lub zaświadczeniu;
- 3) czy wysyłana kwota pieniężna lub wartość nie przekracza kwoty lub wartości, określonej w zezwoleniu Komisji Dewizowej lub zaświadczeniu Banku Polskiego.;
- 4) stwierdzić tożsamość osoby, zgłaszającej się celem nadania przesyłki (listu poleconego lub listu i paczki z podaną wartością). Stwierdzenie tożsamości należy odnotować w księgach przyjęć w rubryce „nadawca”, podając imię i nazwisko tej osoby oraz cechy dokumentu legitymacyjnego tj. nazwę dokumentu, nazwę urzędu wystawiającego oraz numer i datę wystawienia.

Postanowienie powyższe nie narusza obowiązku odnotowania w księgach przyjęć adresu

nadawcy umieszczonego na przesyłce, jeżeli nadawcą jest inna osoba niż zgłaszający się z przesyłką celem jej nadania.

Stwierdzanie tożsamości osoby, nadającej przesyłkę, nie jest wymagane, gdy przesyłkę na podstawie generalnego zezwolenia nadają — przy pomocy oddzielnej książki nadawczej — banki dewizowe lub inne instytucje, wymienione w §§ 13 i 14 nin. instrukcji.

Przesyłek pocztowych (listów poleconych oraz listów i paczek z podaną wartością), nie odpowiadających wymienionym warunkom, nie wolno przyjmować. Jeżeli stwierdzona zawartość okaże się mniejszą, aniżeli opiewa zaświadczenie, przesyłkę należy przyjąć.

Po dokonaniu wymienionych czynności urzędnik, na dowód przeprowadzonej kontroli, umieszcza na przyjętej przesyłce poleconej oraz na paczce nalepkę, a na liście wartościowym klauzulę „kontrola dewizowa przeprowadzona” i umieszcza swój podpis oraz odcisk datownika. Nalepki i adnotacje należy umieszczać w ten sposób, aby nie szkodziły jasności adresu.

Czynności, związane z opakowaniem i zamknięciem przesyłek, wykonywa nadawca w nieprzerwanej obecności pracownika pocztowego, przyjmującego przesyłkę.

Na zezwoleniu lub zaświadczeniu Banku Polskiego notuje pracownik pocztowy znamiona przesyłki, określając jej rodzaj (list polecony, list lub paczka z podaną wartością), i umieszcza swój podpis oraz odcisk datownika, a następnie zwraca zezwolenie, wzgl. zaświadczenie Komisji Dewizowej lub Bankowi Polskiemu, zależnie od tego kto je wystawił.

Czynności kontroli dewizowej pracownika pocztowego, przyjmującego przesyłkę, nie mogą w niczym naruszać tajemnicy korespondencji.

§ 11. Kontrolę dewizową paczek pocztowych (zwykłych i z podaną wartością), nadawanych do wywozu w urzędach pocztowo-celnych, przeprowadzają podurzędy celne przy dokonywaniu odprawy celnej wywozowej (§ 30 pkt. 3 instrukcji pocztowo-celnej).

§ 12. Paczki zwykłe, nadawane w urzędach pocztowych poza urzędami pocztowo-celnymi, podlegają kontroli dewizowej przez podurzędy celne w urzędach wymiany przy odprawie celnej wywozowej.

§ 13. Na zasadzie udzielonego zezwolenia Komisji Dewizowej urzędy pocztowe mają przyjmować w stanie zamkniętym:

1) listy polecone oraz listy i paczki z podaną wartością, nadawane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych w urzędach pocztowych Nr 5 i Nr 7 w Warszawie, oraz listy polecone, nadawane w Urzędzie Telekomunikacyjnym w Warszawie;

2) paczki wartościowe z kartami do gry, o ile:

- a) do dokumentów przewozowych dołączona jest deklaracja wywozowa na wywóz za granicę kart do gry, zaopatrzona przez skarbowy organ nadzorujący w zaświadczenie, stwierdzające ilość i rodzaj nałożonych zabezpieczeń;
- b) paczka wartościowa zabezpieczona jest w sposób podany w owym zaświadczeniu;
- c) na stronie adresowej paczki umieszczone jest adnotacja: „paczka z kartami do gry — kontrola dewizowa przeprowadzona”, oraz podpis nadzorującego organu skarbowego i odcisk pieczęci urzędowej. Jeżeliby rodzaj opakowania nie pozwalał na umieszczenie powyższej adnotacji oraz pieczęci urzędowej na samej paczce, adnotacja i pieczęć urzędowa będą umieszczone na deklaracji wywozowej;

3) listy polecone oraz listy i paczki z podaną wartością, nadawane przez Urząd Długów Państwa w urzędzie pocztowym Warszawa 13.

Wymienione przesyłki mogą zawierać:

- a) obligacje pożyczek konwersyjnych z 1924 i 1926 r. oraz walory za zapadłe kupony;
- b) obligacje pożyczki konsolidacyjnej, pochodzące z konwersji nadsyłanych z zagranicy obligacji polskich pożyczek państwowych;
- 4) listy polecone-nadawane przez:
 - a) Komendę Straży Granicznej w u. p. Warszawa 30;
 - b) Mazowiecki Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej w u. p. Ciechanów;
 - c) Pomorski Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej w u. p. Bydgoszcz 1;
 - d) Inspektorat Straży Granicznej w u. p. Tczew 1;
 - e) Inspektorat Straży Granicznej w u. p. Gdynia 1;
 - f) Wielkopolski Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej w u. p. Poznań 1;
 - g) Śląski Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej w u. p. Katowice 1;

- h) Zachodnio - Małopolski Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej w u. p. Kraków 1;
 - i) Wschodnio - Małopolski Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej w u. p. Lwów 1;
- pod adresem Ekspozytury Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wymienione przesyłki pocztowe (pkt. 1 — 4), posiadające odpowiednie napisy lub pieczęcie, powinny być nadawane za pomocą oddzielnej książki nadawczej i zaopatrywane na stronie adresowej klauzulą wzgl. nalepką „Wolna od kontroli dewizowej”.

§ 14. Generalne zezwolenie Komisji Dewizowej posiadają:

1) Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie, Moniuszki 10, na wysyłanie za granicę, za pośrednictwem u. p. Warszawa Nr 1 i Nr 2, zleceń wypłat ze swoich kont rozrachunkowych (clearingowych), jakie posiada w bankach lub instytucjach rozrachunkowych za granicą oraz kopii czeków turystycznych rumuńskich do Bukaresztu;

2) Towarzystwo „United States Lines w Warszawie” na wysyłanie, za pośrednictwem u. p. Warszawa 30, banknotów dolarowych do: Łotwy, Estonii, Jugosławii, Węgier i W. M. Gdańska;

3) Dyrekcja Kolei Państwowych w Toruniu na wysyłanie do W. M. Gdańska, za pośrednictwem u. p. Toruń 1, papierów wartościowych, książeczek oszczędnościowych, weksli itp., zwracanych jako kaucje i wadia, jak również obligacji 3% Państwowej Pożyczki Inwestycyjnej;

4) Urzędy celne i placówki ochrony skarbowej na wysyłanie za granicę papierów wartościowych, złota, środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych, zdeponowanych przez podróżnych przy przyjeździe do kraju.

Wymienione wartości, zdeponowane przy wyjeździe z kraju, mogą być wysyłane przez urzędy celne i placówki ochrony skarbowej jedynie na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministerstwa Skarbu lub Komisji Dewizowej.

Wskazane powyżej instytucje, posiadające generalne zezwolenie Komisji Dewizowej, nadają tego rodzaju przesyłki w stanie otwartym za pomocą oddzielnej książki nadawczej, przy czym w rubryce „uwaga” powinna być podana dokładna zawartość przesyłki, a w przypadkach wysyłania przez urzędy celne i placówki ochro-

ny skarbowej wartości, zdeponowanych przy wyjeździe, także numer i data zezwolenia.

§ 15. W razie stwierdzenia przez urząd wymiany (stały lub ruchomy) albo przez urząd przejściowy, że dana przesyłka nie posiada nalepki wzgl. adnotacji o przeprowadzeniu kontroli dewizowej (§ 10) wzgl., że jest wolna od kontroli dewizowej (§ 13), należy przesyłkę zwrócić do miejsca nadania celem przeprowadzenia kontroli w obecności nadawcy.

Urzędy wymiany (przejściowe), znajdujące się w siedzibie urzędu nadania, przesyłek takich nie zwracają urzędowi nadawczym, lecz wzywają nadawców i przeprowadzają kontrolę w ich obecności.

III. Przekazywanie sum pieniężnych za granicę za pomocą przekazów pocztowych.

§ 16. Pracownik, przyjmujący przekaz:

1) sprawdza czy zezwolenie (zaświadczenie) jest ważne oraz czy suma przekazowa jest zgodna z sumą, określoną w zezwoleniu (zaświadczeniu);

2) notuje w rubryce „nadawca i kontrola” księgi przyjętych przekazów znamiona zezwolenia (zaświadczenia), imię i nazwisko osoby zgłaszającej się celem nadania przekazu oraz cechy dokumentu legitymacyjnego, stosując analogicznie postanowienia § 10 pkt. 4 nin. instrukcji;

3) zaopatruje zezwolenie (zaświadczenie) odciskiem datownika i swoim podpisem;

4) dołącza zezwolenie (zaświadczenie) do księgi przyjętych przekazów.

Wymienione zezwolenia (zaświadczenia), odpowiednio ułożone i ew. zeszyte, przesyła się wraz z księgą przyjętych przekazów do Izby Kontroli Rachunkowej P. i T. w Bydgoszczy.

Izba Kontroli Rachunkowej P. i T., przeprowadzając kontrolę księgi przyjętych przekazów, sprawdza również umieszczone w księdze adnotacje na podstawie dołączonych zezwoleń (zaświadczeń), po czym zwraca je instytucji wystawiającej (Komisja Dewizowa lub Bank Polski).

§ 17. W razie nieprzedstawienia przez stronę zezwolenia (zaświadczenia), pracownik pocztowy odmawia przyjęcia przekazu.

§ 18. Na przekazach, wysyłanych za granicę, nie należy umieszczać nalepek wzgl. adno-

tacyj „Kontrola dewizowa przeprowadzona“, ani też podawać znamion zezwolenia (zaświadczenia).

§ 19. Przed wysłaniem przekazów urzędnik kontrolny winien sprawdzić, czy przekazy przyjęto zgodnie z postanowieniami § 16 ust. 1, § 17 i § 18 niniejszej instrukcji.

§ 20. Na zasadzie generalnego upoważnienia Komisji Dewizowej wolno przekazywać:

1) polskim urzędem stacyjnym na rzecz nadawców lub osób trzecich, zamieszkałych na obszarze W. M. Gdańska, kwoty, zaliczone z tytułu pobrań kolejowych za przesyłki ekspresowe i towarowe, wysyłane koleją do Polski ze stacyj, położonych na obszarze W. M. Gdańska;

2) Dyrekcjom Okręgów Poczty i Telegrafów należności obcych Zarządów pocztowych z tytułu odszkodowań za zaginione, ograbione lub uszkodzone przesyłki pocztowe z zagranicy do Polski;

3) urzędem pocztowym, za pomocą przekazów rozrachunkowych, kwoty z tytułu wpłat prenumeratorów i sprzedawców czasopism i wydawnictw oraz za ogłoszenia — do polskiego urzędu pocztowego Gdańsk 1.

IV. Częściowe wykorzystywanie zezwoleń Komisji Dewizowej, wzgl. zaświadczeń Banku Polskiego oraz zezwolenia na wielokrotne przekazywanie należności za granicę.

§ 21. Posiadacz zezwolenia Komisji Dewizowej lub zaświadczenia Banku Polskiego nie musi wysyłać (przekazywać) za granicę środków płatniczych lub walorów jednorazowo, t. zn. w wysokości, na jaką opiewa zezwolenie (zaświadczenie), lecz może zezwolenie (zaświadczenie) częściowo wykorzystywać. W tym przypadku na przedniej stronie zezwolenia (zaświadczenia) notuje pracownik pocztowy każdorazowo wysokość wysyłanej (przekazywanej) kwoty, umieszczając odcisk datownika i podpis urzędnika, a zezwolenie (zaświadczenie) zatrzymuje w urzędzie pocztowym. Zwrot zezwolenia (zaświadczenia) do Komisji Dewizowej lub do Banku Polskiego skutecznia urząd pocztowy dopiero po całkowitym jego wykorzystaniu lub po upływie terminu ważności. Zezwolenie nie może być wykorzystane po upływie terminu, na jaki opiewa.

Przy przekazywaniu sum pieniężnych za granicę za pomocą przekazów pocztowych

urząd przesyła zezwolenie (zaświadczenie) do Izby Kontroli Rachunkowej P. i T. w Bydgoszczy (§ 16) po całkowitym jego wykorzystaniu lub po upływie terminu ważności.

§ 22. Na wielokrotne przekazywanie za granicę należności z tytułu okresowych świadczeń wydaje Komisja Dewizowa „zezwolenie okresowe“ na specjalnych formularzach (wzór Nr 3 *).

Zezwolenia takie są udzielane na czas nie dłuższy niż 9 miesięcy.

W zezwoleniach okresowych oznacza Komisja Dewizowa kwotę, nie przekraczającą pewnej równowartości złotych, jaką posiadacz może przekazać w oznaczonym okresie miesięcznie, kwartalnie itp. Po przyjęciu dozwolonej przez Komisję Dewizową kwoty należy na odwrotnej stronie zezwolenia okresowego wypełnić przeznaczoną na ten cel rubrykę oraz umieścić odcisk datownika i podpis urzędnika, po czym zwrócić stronie zezwolenie.

Kwoty dozwolone do przekazywania w oznaczonych okresach mogą być przekazywane również częściowo. Kwoty, nie przekazywane za ubiegłe okresy, mogą być przekazane także w okresach późniejszych przed upływem terminu ważności zezwolenia.

Zezwolenia okresowe, po całkowitym ich wykorzystaniu, winny być przesłane do Izby Kontroli Rachunkowej P. i T. w Bydgoszczy zgodnie z postanowieniami § 16 niniejszej instrukcji.

§ 23. Przy częściowym wykorzystywaniu zezwoleń (zaświadczeń) oraz przy zezwoleniach na wielokrotne przekazywanie należności za granicę, umieszcza się w rubryce „uwaga“ księgi przyjętych przekazów, oprócz znamion zezwolenia (zaświadczenia), także adnotację „częściowo wykorzystano“ lub „zezwolenie okresowe“. Przy zezwoleniach okresowych Izba Kontroli Rachunkowej P. i T. sprawdza poszczególne wpłaty na podstawie odpisu zezwoleń, nadsyłanych Izbie bezpośrednio przez Komisję Dewizową.

*) Wyjaśnienie: Począwszy od dnia 1-go kwietnia 1938 r. Komisja Dewizowa wydaje „zezwolenia okresowe“ (wzór Nr 3), przeznaczone do wykorzystania — za pośrednictwem poczty — tylko na przekazywanie za granicę (za pomocą przekazów pocztowych) oznaczonych kwot. Wobec tego wysyłanie kwot od wymienionej daty — w listach poleconych lub listach i paczkach z podaną wartością — dopuszczalne jest na podstawie „zezwoleń okresowych“, przewidujących taką wysyłkę, a wydanych przed 1 kwietnia 1938 r.

Uzupełnienie Nr 12 wykazu wyd. pozb. debitu pocztowego.

Wyciąć
i nalepić
na str.

C z a s o p i s m a:

17. Der Deutsche im osten	niem. Gdańsk
50. Narodnoje Tworcziestwo	ros. Moskwa
58. Pionier	ros. Moskwa

B r o s z u r y:

116. „Hetman Ukrainy Stepan Ostrianycia
1638 — 1938” — Iwana Połtawiec-
Ostrianyci	ukr. —
122. Karabin i serce	pol. Madryt
166. „Zniszczyć faszyzm” — Jose Diaz’a	pol. Barcelona

V. Przesyłki za pobraniem.

§ 24. Przy przyjmowaniu przesyłek pocztowych za pobraniem z przeznaczeniem za granicę należy zwracać uwagę, aby wysyłający towar umieścił na odcinku przekazu pobraniowego numer zaświadczenia walutowego.

Dotyczący odcinek przekazu pobraniowego służy później wysyłającemu towar na dowód, że należność otrzymał z zagranicy w drodze przekazu pobraniowego w związku z daną przesyłką.

Przy wysyłaniu tego rodzaju przesyłek za granicę przekazywanie kwot pobraniowych na konta czekowe w kraju przeznaczenia przesyłki pobraniowej jest niedozwolone.

§ 25. Przekazywanie kwot pobraniowych za granicę, wobec wstrzymania ruchu pobraniowego z zagranicy do Polski (Dz. U. M. P. i T. Nr 14/36), jest niedopuszczalne.

VI. Weksle i czek.

§ 26. Weksle i czek, wysyłane za granicę, zaopatrywane są przez Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe w adnotacje o udzieleniu zezwolenia na wysłanie za granicę; jednakże adnotacje te nie upoważniają poczty do wysłania ich za granicę.

Na wysyłanie weksli i czeków za granicę wymagane jest zezwolenie (zaświadczenie) w myśl postanowień § 9 nin. instrukcji.

VII. Wysyłanie za granicę losów Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 27. Wysyłanie losów za granicę może się odbywać na podstawie zezwoleń, wydawanych przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 28. Kolektor, wysyłający losy za granicę, składa Dyрекcji Polskiego Monopolu Loteryjnego w dwu egzemplarzach dokładnie wypełniony i podpisany wniosek o wydanie zezwolenia na wysyłkę pocztą losów, określonych co do ilości, numerów i kraju przeznaczenia.

Jeden egzemplarz tego wniosku, po wydaniu na nim pisemnego zezwolenia, zwraca wymieniona Dyрекcja kolektorowi celem przedłożenia właściwemu urzędowi przy wysyłaniu lo-

sów za granicę, drugi zaś egzemplarz pozostaje w Dyрекcji.

Zezwolenia są wydawane dla urzędów pocztowych, wymienionych przez kolektorów we wnioskach, i są ważne tylko dla tychże urzędów pocztowych.

§ 29. Urzędy pocztowe, przyjmując przesyłki z losami, sprawdzają je co do ilości losów, wymienionych we wniosku, i kraju przeznaczenia, wskazanego we wniosku, po czym odsyłają zezwolenie wraz z wnioskiem, po umieszczeniu na nim adnotacji o przyjęciu przesyłki, Dyрекcji Polskiego Monopolu Loteryjnego w Warszawie.

VIII. Rachunki cudzoziemców. *)

§ 30. Cudzoziemcy mogą posiadać rachunki tylko w bankach dewizowych oraz, za zezwoleniem Komisji Dewizowej, w innych instytucjach. Rachunki cudzoziemców noszą nazwę rachunków zagranicznych i mogą być:

- 1) wolne;
- 2) zablokowane;
- 3) inne o specjalnym charakterze na warunkach, określonych przez Komisję Dewizową (specjalne).

§ 31. Obroty na zagranicznych rachunkach wolnych mogą się odbywać tylko zgodnie z postanowieniami § 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419).

§ 32. Wpłaty na rzecz cudzoziemców, nie odpowiadające przepisom § 15 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu, mogą być

*) Wyjaśnienie: W rozumieniu przepisów dewizowych cudzoziemcem jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, nie wyłączając zagranicznych oddziałów (filii, agentur, przedstawicielstw) przedsiębiorstw i instytucji krajowych. Nie uważa się za cudzoziemców przedsiębiorstw i zakładów przemysłowych, handlowych itp., położonych na terytorium Polski, których zarządy lub właściciele mają miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, jak również znajdujących się w Polsce oddziałów (filii, agentur, przedstawicielstw) przedsiębiorstw i instytucji zagranicznych.

Charakter prawny cudzoziemca lub osoby, mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jest zupełnie niezależny od posiadania polskiego lub obcego obywatelstwa państwowego. Zgodnie z tym Instrukcja Ministerstwa Skarbu wyjaśnia, że „obywatel polski, zamieszkały za granicą, jest cudzoziemcem w rozumieniu przepisów dewizowych, natomiast obywatel państwa obcego, zamieszkały w Polsce, nie powinien być uważany za cudzoziemca w zakresie stosowania tychże przepisów”. Miejscem zamieszkania jest przede wszystkim miejsce faktycznego pobytu, jednakże tylko wówczas, gdy miejsce to stanowi równocześnie ośrodek zwykłych zajęć lub działalności gospodarczej danej osoby (np. prowadzenie przedsiębiorstwa, studia, stała praca zarobkowa itp.).

przez banki dewizowe przyjmowane wyłącznie na rachunki zagraniczne zablokowane, z których wszelka dyspozycja wymaga zezwolenia.

IX. Wpłaty i wypłaty w ruchu oszczędnościowym i czekowym P. K. O.

§ 33. Przyjmowanie wpłat na książeczki oszczędnościowe cudzoziemców, tj. na takie książeczki, w których jako właściciel lub też jako składający podana jest osoba, mająca siedzibę lub miejsce zamieszkania za granicą i na obszarze W. M. Gdańska, jest wzbronione. Dozwolone jest jedynie przyjmowanie wkładek na książeczki cudzoziemców, zamieszkałych na terytorium obcym w pasie pogranicznym (nie więcej niż 30 klm. od granicy) i na obszarze W. M. Gdańska, do wysokości 100 zł każdorazowo (nie więcej jednak niż zł 300 miesięcznie na książeczkę), jeżeli wkładki wnoszą dysponujący oszczędnościami (właściciel lub składający); w takich przypadkach pracownik pocztowy, przyjmujący wpłatę, winien wylegitymować wpłacającego, a na odwrocie dowodu wpisu zanotować „wpłacono przez właściciela (składającego)”, opatrując notatkę swym podpisem i odciśnięciem datownika.

Dokonywanie wypłat z książeczek cudzoziemców (wszystkich) jest dozwolone tylko do rąk właścicieli, wzgl. składających. W przypadkach wątpliwych należy zwracać się do Wydziału Wkładów Oszczędnościowych P. K. O. w Warszawie.

Dokonywanie przelewu (cesji) własności książeczki oszczędnościowej cudzoziemca lub na rzecz cudzoziemca, jak również skreślenie składającego w książeczkach cudzoziemca (Rozdział V B Instrukcji o obrocie oszczędnościowym i czekowym dla urzędów pocztowych jako zbiornic P. K. O. z roku 1928), jest bez każdorazowego zezwolenia ze strony P. K. O. wzbronione.

W wypadku zgłoszenia zmiany zagranicznego adresu właściciela książeczki lub składającego na adres krajowy należy zażądać złożenia książeczki oraz dowodu, stwierdzającego osiedlenie się na stałe w kraju (np. uprawianie zawodu w kraju, zameldowania w kraju na stały pobyt itp.). Dowód ten wraz z książeczką należy przesłać do Wydziału Wkładów Oszczędnościowych P. K. O. w Warszawie przy odpowiednim piśmie do dalszego załatwienia, a klientowi wręczyć poświadczenie na druku P. K. O. Nr 30.

§ 34. Wpłaty na konta czekowe, których właściciele mają siedzibę lub miejsce zamieszkania za granicą, można przyjmować bez ograniczenia kwoty, nie żądając zezwolenia. Wpłaty takie są zarachowywane przez P. K. O. na konta zablokowane.

W przypadkach jednakże, gdy strony, dokonywujące wpłat na konta czekowe P. K. O., składają zaświadczenia Banku Polskiego lub banków dewizowych, urzędy pocztowe dołączają je do blankietów nadawczych i przesyłają z dziennymi wykazami wpłat do centrali P. K. O. w Warszawie.

P. K. O., po zaksięgowaniu wpłaty, zwraca zaświadczenie odnośnemu bankowi z odpowiednią adnotacją.

§ 35. W polskim urzędzie pocztowym Gdańsk 1 dozwolone są wypłaty na ogólnych zasadach z książeczek oszczędnościowych P. K. O. dla posiadaczy tych książeczek, zamieszkałych stale na obszarze W. M. Gdańska, w granicach kwot, wpłaconych w urzędzie pocztowym Gdańsk 1.

O ile natomiast na książeczki oszczędnościowe osób, stale zamieszkałych na obszarze W. M. Gdańska, dokonane zostały wpłaty w kraju, wówczas w granicach tych kwot mogą być uskuteczniane wypłaty w u. p. Gdańsk 1 jedynie za zaświadczeniem P. K. O. na mocy zezwolenia Komisji Dewizowej.

W wypadkach, gdy p. u. p. Gdańsk 1 miałby wątpliwości co do miejsca dokonania wpłat, np. w wypadku zamiany książeczki zapisanej na nową itp., winien przed dokonaniem wypłaty porozumieć się z Wydziałem Wkładów Oszczędnościowych P. K. O. w Warszawie.

W p. u. p. Gdańsk 1 nie mogą być dokonywane wypłaty z książeczek oszczędnościowych P. K. O. osobom, przebywającym na obszarze W. M. Gdańska czasowo.

Przyjmowanie wpłat na książeczki oszczędnościowe, jak również i na konta czekowe, w wymienionym urzędzie pocztowym nie podlega ograniczeniom (konta czekowe gdańskie — patrz § 40—44).

Tylko te przekazy z kont czekowych P. K. O. mogą być wypłacane przez urząd pocztowy Gdańsk 1, które posiadają na odwrocie pieczętkę Biura Dewizowego P. K. O., stwierdzającą w treści udzielone zezwolenie Komisji Dewizowej na wypłatę kwoty przekazu.

§ 36. Agencje pocztowe na polskich okrętach pasażerskich mogą przyjmować od pasażerów jedynie wpłaty na książeczki oszczędnościowe; wypłaty z książeczek pasażerów nie są dozwolone. Natomiast dozwolone jest bez ograniczenia przyjmowanie przez te agencje wpłat i dokonywanie wypłat z książeczek oszczędnościowych Pocztowej Kasy Oszczędności, posiadanych przez załogę okrętu.

Wpłaty na konta czekowe na tych okrętach mogą być przyjmowane przez agencje pocztowe bez ograniczenia kwoty.

X. Rachunki gdańskie („Daki” — konta).

§ 37. Banki dewizowe oraz, na podstawie indywidualnych zezwoleń Komisji Dewizowej, również inne instytucje kredytowe mogą prowadzić specjalne rachunki złotowe pod nazwą „rachunków gdańskich” („Daki” — konta) dla osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze W. M. Gdańska.

§ 38. Na dobro tych rachunków mogą być przyjmowane — bez ograniczenia sumy — wszelkie wpłaty w złotych na pokrycie zobowiązań, wypływających z normalnego obrotu płatniczego; wpłacający powinien jedynie złożyć bankowi dewizowemu pisemne oświadczenie, stwierdzające ogólnie tytuł zobowiązania, np. „należność za towary”, „zapłata odsetek”, „opłata licencyjna”, „czynsze z domów” lub tp. ogólne oznaczenie tytułu zobowiązania. Tytuł wpłaty stwierdza wpłacający własnoręcznym podpisem. Należności, pozostające poza normalnym obrotem płatniczym (np. zapłata ceny kupna nieruchomości od osoby, mającej miejsce zamieszkania na obszarze W. M. Gdańska, inwestycje na terenie W. M. Gdańska, spadki, darowizny itp.), nie mogą być — bez zezwolenia — regulowane drogą wpłaty na „rachunek gdański”.

W granicach znajdującego się na „rachunkach gdańskich” pokrycia dozwolone są bez ograniczenia wypłaty i przelewy na rzecz osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, oraz przelewy na inne „rachunki gdańskie”, prowadzone w tej samej lub innej instytucji.

§ 39. Z osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na

obszarze W. M. Gdańska, rachunki zagraniczne wolne utrzymywać mogą w Polsce jedynie banki gdańskie.

§ 40. W odniesieniu do wpłat na konta czekowe P. K. O. właścicieli gdańskich, które zamienione zostały na tzw. „konta gdańskie”, prowadzone w Centrali P. K. O. w Warszawie, oznaczone numerami od Nr 192.000 do Nr 192.999, tytuł wpłaty i podpis wpłacającego winny być umieszczone — **przy wpłatach blankietami nadawczymi w urzędach pocztowych** — na odwrotnej stronie dowodu wpisu, tj. 3-go odcinka blankietu nadawczego, przeznaczonego dla P. K. O.

W tym celu wprowadzony został przez P. K. O. nowy typ blankietu nadawczego, specjalnie przeznaczony dla wpłat na konta czekowe gdańskie, w którym dowód wpisu posiada na odwrotnej stronie odpowiedni nadruk i wolne miejsce na umieszczenie tytułu wpłaty i podpisu wpłacającego.

§ 41. Osoby, skutecznie wpłaty na konta czekowe gdańskie za pomocą blankietów nadawczych zwykłych (dawnego typu), mogą umieszczać tytuł wpłaty również na odwrotnej stronie zwykłego blankietu nadawczego, tj. na górnym marginesie wolnym od druku. Podpis i ew. pieczętka firmowa wpłacającego winna być wówczas umieszczona pod notatką na drukowanym pouczeniu dla nadawcy, jakie na odwrocie dowodu wpisu zwykłego blankietu nadawczego się znajdują.

§ 42. Nieprzestrzeganie podanych wyżej przepisów (§§ 40 i 41) powoduje zarachowanie kwoty na konto „separato”, którym właściciel nie może dysponować.

Przeniesienie kwot z konta „separato” na konto gdańskie może być dokonane jedynie po złożeniu przez wpłacającego pisemnego oświadczenia o tytule wpłaty i po powzięciu decyzji przez P. K. O. Oświadczenie takie winien skierować wpłacający do P. K. O.

§ 43. Urzędy pocztowe, przyjmujące wpłaty na gdańskie konta czekowe (Nr Nr 192.000—192.999), winny zatem zwracać uwagę, czy na odwrocie dowodów wpisu znajduje się tytuł wpłaty i podpis wpłacającego (§§ 40 i 41), a w przypadkach braku tych danych pouczyć odpowiednio (§ 42) wpłacających i żądać uzupełnienia blankietów nadawczych.

Jeżeliby jednak strona odmówiła wyraźnie podania tytułu wpłaty, okoliczność tę należy zanotować na dowodzie wpisu i wpłatę przyjąć.

§ 44. Na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej — P. K. O. może zarachowywać na konta gdańskie, bez złożenia przez wpłacającego oświadczenia o tytule wpłaty i własnoręcznego podpisu:

- 1) wpłaty władz i urzędów państwowych;
- 2) wpłaty, dokonane przez właścicieli kont gdańskich na własne konta czekowe, nadawane w polskim urzędzie pocztowym Gdańsk 1 oraz urzędach R. P.;
- 3) wpłaty, wyszczególnione w § 51 niniejszej instrukcji.

XI. Ruch pocztowy z W. M. Gdańskiem.

§ 45. Obszar W. M. Gdańska traktuje się na gruncie przepisów dewizowych analogicznie jak terytorium zagraniczne, **przy czym obszar W. M. Gdańska należy rozumieć w ten sposób, że przepisy niniejszej instrukcji stosuje się tak do gdańskich urzędów pocztowych, jak i do polskiego urzędu pocztowego Gdańsk 1.**

§ 46. Zgodnie z zasadą wyrażoną powyżej (§ 45) wysyłanie do W. M. Gdańska środków płatniczych, walorów, książeczek oszczędnościowych i złota (§§ 1, 2, 3 i 6), losów Polskiego Monopolu Loteryjnego, oraz przekazywanie sum pieniężnych, odbywa się w ramach postanowień rozdziału II, III, IV i VII niniejszej instrukcji.

§ 47. Przesyłki pocztowe za pobraniem, zlecenia pocztowe oraz zlecenia inkasowe mogą być wysyłane do Polski z p. u. p. Gdańsk 1.

§ 48. Kwoty zainkasowane w Polsce z tytułu przesyłek pocztowych za pobraniem, jak również z tytułu zleceń pocztowych oraz zleceń inkasowych nadanych w p. u. p. Gdańsk 1, mogą być przekazywane tylko drogą wpłaty na „rachunki gdańskie” do banków dewizowych (§§ 37 i 38), przy czym za wpłacającego należy uważać nadawcę przekazu pobraniowego lub zleceniowego.

§ 49. Na przesyłce pobraniowej, na wykazie zleceniowym i zleceniu inkasowym nadawca lub zleceniodawca wskazuje dany bank dewizowy z dopisaniem klauzuli „rachunek gdański”, — do wpisu na dobro NN.

Jako adresata przekazu pobraniowego lub zleceniowego należy oznaczyć bank dewizowy z dopisaniem wyżej wymienionej klauzuli, którą należy powtórzyć również na odcinku przekazu.

§ 50. Przekazywanie kwot pobraniowych lub zleceniowych na konta czekowe w P. K. O. jest dozwolone.

§ 51. Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe (również P. K. O.) mogą przyjmować na rachunki gdańskie, bez względu na wysokość sumy i bez złożenia przez wpłacającego podpisanego oświadczenia:

1) wpłaty urzędów pocztowych z tytułu inkasa pobrań za paczki pocztowe, zawierające towary, nadane w p. u. p. Gdańsk 1 — na podstawie adresu pomocniczego z przekazem pobraniowym (druk Nr 105/Poczt.) lub z blankietem nadawczym P. K. O. (druk P. K. O. Nr 105-P), jeżeli na odcinku, pozostającym w banku, wymienione jest nazwisko i adres odbiorcy paczki; jeżeli kwota pobraniowa wpłacona jest przez urząd pocztowy za pomocą zwykłego blankietu nadawczego na prowadzone w P.K.O. konto czekowe, to w tym przypadku urząd pocztowy winien zamieścić na odwrocie dowodu wpisu oświadczenie „kwota z pobrania” oraz zaopatrzyć oświadczenie takie podpisem pracownika pocztowego i odciskiem datownika;

2) wpłaty, dokonywane przez kasy (ekspedycje) towarowe stacji Polskich Kolei Państwowych w kraju z tytułu pobrania towarowego;

3) wpłaty z tytułu inkasa weksli i czeków, nadsyłanych w listach zleceniowych z p. u. p. Gdańsk 1, jeżeli urząd pocztowy stwierdzi na odwrotnej stronie odcinka przekazu zleceniowego lub na dowodzie wpisu blankietu nadawczego, że zainkasowany weksel (czek) posiadał adnotację Banku Polskiego lub banku dewizowego, uprawniającą do zapisania na rachunek gdański: „Zezwolono na wysłanie za granicę i zapisanie po wpływie na rachunek gdański, Nr rej.....”

Potwierdzenie takie należy złożyć w formie notatki o treści: „na r-k gdański Nr rejestr..... nazwa Banku.....”, po czym umieścić odcisk datownika i podpis załatwiającego pracownika.

§ 52. Wpłaty urzędów pocztowych z tytułu inkasa dokumentów wiarygodnościowych innych aniżeli weksle i чеки, zleceń inkasowych,

poleconych przesyłek listowych oraz listów wartościowych za pobraniem, nadanych w p. u. p. Gdańsk 1, mogą być przyjmowane przez banki na rachunki gdańskie tylko wówczas, gdy odbiorca złoży podpisane przez niego oświadczenie w myśl § 38 — bądź na odwrotnej stronie odcinka przekazu zleceniowo-pobraniowego lub blankietu nadawczego P. K. O. (§§ 40 i 41), bądź oddzielnie — i jeśli tytuł wpłaty, podany w oświadczeniu, mieści się w ramach normalnego obrotu płatniczego.

§ 53. Wysyłanie weksli i czeków do W. M. Gdańska odbywa się w ramach postanowień rozdziału VI.

§ 54. Przywóz z W. M. Gdańska złota, papierów procentowych, papierów dywidendowych oraz kuponów od tych papierów (§ 56) wymaga zezwolenia według ogólnych norm.

§ 55. Kontrolę dewizową listów polecanych oraz listów i paczek z podaną wartością z przeznaczeniem do W. M. Gdańska przeprowadzają urzędy nadawcze w myśl zasad § 10 nin. instrukcji.

Paczki zwykłe, wysyłane do W. M. Gdańska, podlegają kontroli dewizowej przez organa Ochrony Skarbowej w Tczewie 2, spełniające rewizję akcyzowo-monopolową.

Wykonywanie kontroli dewizowej w przywozie przesyłek pocztowych z W. M. Gdańska do Polski należy do obowiązków organów Ochrony Skarbowej.

XII. Przywóz z zagranicy.

§ 56. Przywóz z zagranicy w przesyłkach pocztowych:

1) złota w postaci, określonej w § 4 niniejszej instrukcji;

2) papierów procentowych, papierów dywidendowych oraz kuponów od tych papierów i to zarówno zagranicznych, jak i krajowych, wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej lub zaświadczenia Banku Polskiego, stwierdzającego udzielenie zezwolenia przez Komisję Dewizową.

Banki dewizowe posiadają generalne zezwolenie Komisji Dewizowej na odbiór z poczty nadesłanych z zagranicy przesyłek pocztowych, zawierających papiery procentowe, dywidendowe oraz kupony od takich papierów (§ 56 pkt 2). Zezwolenie to nie odnosi się jednak do przesyłek za pobraniem, jak również do prze-

sylek zawierających wymienione walory, kierowanych wprawdzie pod adresem banków dewizowych, jeżeli z adresu przesyłki wynika, że są przeznaczone dla osób trzecich.

§ 57. Kontrolę dewizową przesyłek pocztowych nadchodzących z zagranicy przeprowadzają organa celne przy rewizji celnej, dokonywanej w urzędach pocztowo-celnych na ogólnych zasadach. Przesyłki pocztowe zawierające złoto lub inne walory, zakazane do przywozu (§ 56 pkt 2), mogą być wydane adresatom jedynie po przedstawieniu zezwolenia Komisji Dewizowej lub zaświadczenia Banku Polskiego.

Zezwolenie Komisji Dewizowej (zaświadczenie Banku Polskiego) powinien adresat przedstawić w ciągu 28 dni, licząc od dnia następnego po wysłaniu wezwania przez urząd pocztowo-celny (§ 21 instrukcji pocztowo-celnej).

W razie stwierdzenia w przesyłce zawartości złota urząd pocztowo-celny, aż do czasu przedstawienia przez adresata zezwolenia Komisji Dewizowej (zaświadczenia Banku Polskiego) oddaje przesyłkę (złoto) do depozytu najbliższego Oddziału Banku Polskiego za potwierdzeniem odbioru.

Jeżeli w siedzibie urzędu pocztowo-celnego nie ma Oddziału Banku Polskiego, przesyłkę taką należy skierować jako służbową do najbliższego Oddziału Banku Polskiego za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Po przedstawieniu zezwolenia Komisji Dewizowej (zaświadczenia Banku Polskiego) urząd pocztowo-celny podejmuje przesyłkę z depozytu Banku Polskiego i po załatwieniu formalności przez organa celne zarządza jej doręczenie adresatowi.

O ile zezwolenie (zaświadczenie Banku Polskiego) nie zostanie dostarczone w terminie 28 dni, przesyłkę zawierającą złoto lub inne walory, zakazane do przywozu (§ 56 pkt 2) traktuje się jako niedoręczalną. Wydanie takiej przesyłki sądowi lub prokuratorowi może nastąpić w myśl ogólnych zasad tylko na żądanie sądu; prokurator może zażądać wstrzymania przesyłki do czasu uzyskania polecenia sądu, nie dłużej jednak niż na 3 dni.

§ 58. Przesyłki listowe wzbudzające podejrzenie, że zawierają złoto lub inne walory, zakazane do przywozu (§ 56 pkt 2), powinny ambulanse oraz urzędy wymiany, w których otwieranie odsyłek listowych odbywa się bez udziału organów celnych, kierować do odprawy

celnej do właściwych urzędów pocztowo-celnych.

Jeżeli takie przesyłki nadejdą do urzędów oddawczych, a brak jest na nich znamion odprawy celnej, należy je zwrócić do właściwego urzędu pocztowo-celnego.

Listy wartościowe z urzędów wymiany, w których odsyłki są otwierane bez udziału organów celnych, należy bez wyjątku skierować do odprawy celnej, umieszczając na nich napis: „do oclenia u. p.....”.

Kwalifikowanie do odprawy celnej przesyłek listowych oraz listów wartościowych w urzędach wymiany, w których jest czynny urząd celny, należy do kompetencji organów celnych.

XIV. Odprzedaż waluty za eksportowany towar.

§ 59. Obowiązek eksportera odprzedania waluty za eksportowany za granicę towar (§ 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936) uważa się za wypełniony, jeżeli eksporter odprzeda Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu całkowitą należność, otrzymaną z zagranicy w zagranicznych środkach płatniczych, lub też wykaże się otrzymaniem tej należności z rachunku zagranicznego wolnego cudzoziemca w banku dewizowym.

Wpływ waluty eksportowej potwierdzają eksporterom banki dewizowe na zaświadczeniach walutowych (egz. V zgłoszenia wywozu).

§ 60. W razie otrzymania z zagranicy należności za towar drogą pocztową eksporter winien:

1) w przypadku otrzymania należności drogą międzynarodowego przekazu pocztowego — przedłożyć bankowi dewizowemu odnośny odcinek przekazu pocztowego, dla uzyskania poświadczenia na zaświadczeniu walutowym;

2) w przypadku otrzymania pieniędzy zagranicznym listem — dostarczyć bankowi dewizowemu odnośny list zagraniczny w stanie nieodpieczętowanym, celem zbadania jego zawartości wobec przedstawiciela banku, i oddać walutę do skupu;

3) w razie nadesłania z zagranicy za towar wyeksportowany pokrycia w banknotach zło-

towych — odmówić przyjęcia i zwrócić się do swojego odbiorcy zagranicznego z żądaniem przesłania pokrycia zgodnie z polskimi przepisami dewizowymi, ponieważ nadesłane z zagranicy banknoty złotowe nie stanowią waluty eksportowej w myśl przepisów dewizowych;

4) w przypadku otrzymania zapłaty z urzędu pocztowego za towar, wysłany za granicę za pobraniem — przesłać do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie odcinek przekazu, na którym uwidoczony został numer odnośnego zaświadczenia walutowego (§ 24).

Potwierdzenie eksporterom wpływów waluty eksportowej przez urzędy pocztowe zarówno w przypadkach omówionych powyżej, jak i innych, jest niedozwolone.

XV. Postanowienia końcowe.

§ 61. Wszelkie zakazy i ograniczenia wynikające z przepisów niniejszej instrukcji nie mają zastosowania do Banku Polskiego i jego Oddziałów.

§ 62. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą instrukcja w sprawie wykonywania przez urzędy pocztowe przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie krajowymi i zagranicznymi środkami płatniczymi (Dz. U. M. P. i T. Nr 19, poz. 46, z 1936 r.) wraz ze zmianami zawartymi w zarządzeniach:

a) z dnia 17 grudnia 1936 r. Nr PZ 320 (Dz. U. M. P. i T. Nr 29, poz. 58);

b) z dnia 27 lipca 1937 r. Nr PZ 320 (Dz. U. M. P. i T. Nr 15, poz. 37);

c) z dnia 16 października 1937 r. Nr PZ 320 (Dz. U. M. P. i T. Nr 20, poz. 51). *)

Nr PZ 323 z dnia 21 maja 1938 r.

*) W wykazie norm prawnych i przepisów służbowych (zał. do Dz. Urz. M. P. i T. Nr 19/37), należy skreślić poz. 308.

WZÓR Nr 1

KOMISJA DEWIZOWA dnia 193... r.

Nr.....

ZEZWOLENIE

Pan udziela się zezwolenia Firmie

na wywóz wysyłkę pocztą zagranicę wymienionych niżej wartości:*)
na przekazanie pocztą kwoty:*)

(pieczętka Biura Komisji Dewizowej i podpisy)

Zezwolenie wykorzystano UWAGA:
dnia Urząd pocztowy lub celný opatry ni-
Pieczęć nrzędu pocztowego lub urzędu celnego ni-
Pieczęć urzędu celnego niżej zezwolenie swoją pieczęcią i zwróci do Biura Komisji Dewizowej—Warszawa 20.

*) Niepotrzebne skreślić.

WZÓR Nr 2.

BANK POLSKI dnia 193... r.

Nr.....

ZEZWOLENIE

Pan udziela się zezwolenia Firmie

na wywóz wysyłkę pocztą zagranicę wymienionych niżej wartości:*)
na przekazanie pocztą kwoty:*)

(pieczętka Oddziału i podpisy)

Zezwolenie wykorzystano UWAGA:
dnia Urząd pocztowy lub celný opatry ni-
Pieczęć urzędu pocztowego lub urzędu celnego niżej zezwolenie swoją pieczęcią i zwróci właściwemu Oddziałowi Banku Polskiego.

*) Niepotrzebne skreślić.

Wzór Nr 3.

C

(Strona 1)

KOMISJA DEWIZOWA Warszawa, dn. 193... r.

ZEZWOLENIE OKRESOWE Nr.....

Ważne do dnia 193... r.

Na podstawie wniosku Nr..... złożone-
go za pośrednictwem banku dewizowego:

Komisja Dewizowa zezwala p.....

na przekazywanie za granicę p.....

równowartości zł..... słownie zł.....

miesięcznie kwartalnie na okres miesięcy kwartałów do łącznej kwoty zł..... słownie zł.....

(pieczęć Biura Komisji Dewizowej i podpisy)

Zezwolenie niniejsze uprawnia jedynie do wykonywania przekazów za pośrednictwem banku dewizowego lub urzędu pocztowego (bez prawa zakupu), natomiast nie uprawnia do nabycia w banku dewizowym pieniędzy zagranicznych celem późniejszego wysłania pocztą.

Zezwolenie może być wykorzystane w terminie ważności do łącznej sumy.

Wykonanie przekazu potwierdza bank dewizowy lub urząd pocztowy na odwrocie w przeznaczonych na ten cel rubrykach.

Po całkowitym wykorzystaniu lub po upływie terminu ważności należy zezwolenie okresowe zwrócić do Biura Komisji Dewizowej—Warszawa 70.

Pieczęć firmowa banku dewizowego i podpisy lub pieczęć urzędu pocztowego

Pieczęć firmowa banku dewizowego i podpisy lub pieczęć urzędu pocztowego

Pieczęć firmowa banku dewizowego i podpisy lub pieczęć urzędu pocztowego

Strona odwrotna wzoru Nr 3)

1) Dnia 193... r. przekazano osobie wskazanej w zezwoleniu równowartość zł..... słownie na miesiąc 193... r.

2) Dnia 193... r. przekazano osobie wskazanej w zezwoleniu równowartość zł..... słownie na miesiąc 193... r.

3) Dnia 193... r. przekazano osobie wskazanej w zezwoleniu równowartość zł..... słownie na miesiąc 193... r.

Lista Banków Dewizowych. *)

Bielsko:

1) Śląski Zakład Kredytowy.

Cieszyn:

1) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Cieszyna.

Gdańsk:

1) Danziger Privat — Aktien Bank (Gdański Prywatny Bank Akcyjny Sp. Akc., Oddziały położone w Polsce).

Gdynia:

1) Dom Bankowy Dr. J. Kugiel i S-ka,
2) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Gdyni.

*) Uprawnienia dewizowe, przysługujące bankom dewizowym, służą wszystkim ich oddziałom.

Katowice:

- 1) Międzynarodowy Bank Handlowy S. A.,
- 2) Deutsche Bank und Disconto Gesellschaft,
- 3) Dresdner Bank.

Kraków:

- 1) Bank Komercyjny S. A.

Lwów:

- 1) Ziemski Bank Hipoteczny S. A.,
- 2) Akcyjny Bank Hipoteczny,
- 3) Miejska Komunalna Kasa Oszczędności,
- 4) Dom Bankowy Jakub Ulam,
- 5) Zakład Główny Domu Bankowego O. i J. Grüss.

Lubliniec:

- 1) Komunalna Kasa Oszczędności, pow. lublinieckiego.

Łódź:

- 1) Łódzki Bank Depozytowy,
- 2) Bank Spółek Niemieckich,
- 3) Spółdzielczy Bank Przemysłowców Łódzkich z o. o.,
- 4) Dom Bankowy Bracia Taub,
- 5) Dom Bankowy Hieronim Schiff Spadkobiercy,
- 6) Dom Bankowy Najda, Bracia Winter i Weiss.

Poznań:

- 1) Bank Cukrownictwa,
- 2) Bank Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego,
- 3) Poznański Bank dla Handlu i Przemysłu S. A.,

- 4) Bank Kwilecki, Potociki i S-ka w Poznaniu,
- 5) Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu,
- 6) Bank Spółdzielczy z ogr. odp. „Landesgenossenschaftsbank“ w Poznaniu.

Warszawa:

- 1) Bank Gospodarstwa Krajowego,
- 2) Państwowy Bank Rolny,
- 3) Poczta Kasa Oszczędności,
- 4) Bank Dyskontowy Warszawski,
- 5) Bank Francusko - Polski,
- 6) Bank Handlowy,
- 7) Bank Tow. Spółdzielczych,
- 8) Bank Zachodni,
- 9) Powszechny Bank Kredytowy,
- 10) Powszechny Bank Związkowy,
- 11) Bank Związku Spółek Zarobkowych,
- 12) Dom Bankowy D. M. Szereszowski,
- 13) Bank Amerykański w Polsce S. A.,
- 14) Dom Bankowy J. Skowronek i S-ka sp. kom.,
- 15) Polski Bank Komunalny S. A.,
- 16) Polski Bank Komercyjny,
- 17) Bank Polska Kasa Opieki S. A.

Wilno:

- 1) Wileński Prywatny Bank Handlowy Sp. Akc.,
- 2) Dom Bankowy T. Blinimewicz*).

*) W wykresie norm prawnych i przepisów służbowych (zał. do Dz. Urz. M. P. i T. Nr 19/37) należy skreślić poz. 309.

K O M U N I K A T Y

„Nowy nakład spisu urzędów, agencji i pośrednictw pocztowo-telekomunikacyjnych“.

Ministerstwo wydało nowy nakład spisu urzędów, agencji i pośrednictw pocztowo-telekomunikacyjnych oraz stacyj kolejowych upoważnionych do wymiany telegramów, czynnych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 1 maja 1938 r.

Nowy nakład spisu, jak i poprzedni, oprócz właściwego spisu jednostek eksploatacyjnych zawiera w krótkości opis organizacji przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ oraz usług świadczonych przez pocztę, telegraf i telefon. W części tej zamieszczono również mapę ważniejszych pocztowych połączeń lotniczych Europy i świata oraz mapę podziału R. P. na okręgi, rejony i obwody p.-t. Część druga zawiera właściwy spis jednostek wykonawczych wraz z nowymi działami, jak: poczty peronowe, hotelowe, jednostki pomocnicze oraz podział okręgów p.-t. na rejony telefoniczno-telegraficzne, obwody pocztowe i pocztowo-telekomunikacyjne z przynależnymi do nich powiatami.

Nadto wprowadzono nową część, obejmującą wykaz urzędów pocztowo-celnych i przynależnych do nich jednostek eksploatacyjnych.

Zamieszczając w nowym nakładzie spisu „Podstawowe wiadomości o usługach poczty,

telegrafu i telefonu“ Ministerstwo dążyło, by spis ten był źródłem podstawowych informacji z zakresu usług p.-t. dla szerszej publiczności, a ponadto, jako skrót fachowych wiadomości z zakresu służby p.-t. — ułatwia kierownikom agencji i pośrednictw p.-t. popularyzowanie usług pocztowo-telekomunikacyjnych.

Otrzymując nowy spis jednostki eksploatacyjne winny go zainwentaryzować, a równocześnie stare egzemplarze spisu z 1936 r. odesłać okręgowej składnicy materiałów pocztowych bez pisma.

Uzupełnienia i zmiany zachodzące w spisie urzędów, agencji i pośrednictw p.-t. będą podawane jak dotychczas w formie uzupełnień, jako załączniki do Dziennika Urzędowego Min. P. i T.

Uzupełnienia te należy bezzwłocznie po otrzymaniu wklejać, a tylko drobne poprawki czynić odręcznie. Czynność ta powinna być w każdej jednostce eksploatacyjnej zlecona ściśle określoneму pracownikowi, który będzie odpowiedzialny za utrzymanie spisów w aktualnym stanie.

Analogicznie należy postępować ze wszystkimi wydawnictwami, do których ukazują się uzupełnienia (jako załączniki do Dziennika Urzędowego Min. P. i T. lub Taryf p. t. i r.) do wklejania.

Sposób uzupełniania wydawnictw służbowych będzie kontrolowany przez inspektorów i urzędników przy sposobności każdorazowego pobytu w jednostce eksploatacyjnej.

Obwodowe urzędy pocztowe i pocztowo-telekomunikacyjne oraz jednostki eksploatacyjne w ośrodkach przemysłowo-handlowych otrzymają równocześnie pewną ilość egzemplarzy spisów urzędów do rozsprzedaży w cenie 2 zł.

Wpływy ze sprzedaży spisów należy, podobnie jak za inne wydawnictwa służbowe, zrachować do rozdz. 2 § 7.

Celem rozpowszechnienia spisu urzędów wśród publiczności naczelnicy (kierownicy) urzędów i agencji umieszczają w lokalach służbowych w miejscach widocznych i przystępnych dla publiczności odpowiednie ogłoszenie o sprzedaży nowego nakładu spisu urzędów na okres 2 miesięcy.

Nr GMOrg. 1513 z dnia 19 maja 1938 r.

Uzupełnienie do wykazu wydawnictw pozbawionych debitu pocztowego.

Do nin. numeru Dz. Urzędowego dołączone jest uzupełnienie Nr 11 wykazu wydawnictw pozbawionych debitu pocztowego (zał. do Dz. Urz. M. P. i T. Nr 1 z 1938 r.), które należy pociąć na paski i nalepić na odpowiednich stronach wykazu.

Zmiany w połączeniach pocztowo-kolejowych.

Spis kursów pocztowo-kolejowych (Dz. Urz. M. P. i T. nr 9 z 1938 r.) przegląd kierowania przesyłek i plany wymiany poczty uzupełnić następująco:

Od dnia 25 maja 1938 r.

1. Uruchomiono konwój kolejowy Rozwadów — Przeworsk w poc. nr 3525 (odj. 16.22, przyj. 17.51) tylko w dniu poprzednie.

Nr PK. 11/22-38 z 27 maja 1938 r.

Adres Administracji: MINISTERSTWO POCZTY I TELEGRAFÓW
Warszawa, Warecka nr 16, II p., pokój nr 101, tel. 555-20, wewn. 143.

PRENUMERATA WYNOSI:

kwartalna 3 zł.

półroczna 6 zł.

roczna 12 zł.

Wpłaty za Dz. Urz. M. P. i T. należy skuteczniczać za pomocą przekazów rozrachunkowych.
